

Dagboek

Zodra ik in La Rochelle aankwam, kreeg ik een telefoontje van de directeur van het museum waar ik werk. Hij vertelde me dat ik mijn onderzoek moest beginnen in een oud depot. Ik was niet erg blij met dat nieuws, want ik had mijn dozen nog niet eens uitgepakt en ik moest al onderzoek gaan doen op een ongezellige, verlaten plek. De volgende dag ging ik ongemotiveerd op pad. Ik vond al snel het pakhuis bij het Bassin des Chalutiers omdat het iets had dat wees op een plek vol geschiedenis.

Eenmaal binnen ging ik aan de slag en begon uit te zoeken waar ik wel en niet in geïnteresseerd was. Na ongeveer twee uur werd mijn aandacht getrokken door een oude houten kist die onder het stof zat. Op de bodem vond ik alleen een oud, in leer gebonden notitieboekje. De initialen 'L.S' waren nog te ontcijferen. Na een paar zinnen besepte ik dat ik het logboek las van kapitein Lukas Schulz, dat dateerde uit de 16e eeuw.

29/09/15** *Lief dagboek,*

We zijn net aan boord gegaan van de Peter von Danzig voor een lange reis naar La Rochelle Met twee aanloophavens: Bergen, in het Koninkrijk Noorwegen, en Boston, in het Koninkrijk Engeland. Mijn lieve Gudrum, mijn eerste stuurman, is aan boord. Ondanks de recente geboorte van zijn zoon, heeft hij ermee ingestemd om mij te vergezellen om een Engelse lading te plunderen. Hopelijk gaat alles goed, we moeten wol en lakens verzamelen naast onze legale lading; we nemen haring mee terug en natuurlijk bier. Ik denk dat we meer weten als we aankomen. Maar dan gaat de tijd in ieder geval sneller voorbij.

Hoe dan ook. Ik vond het moeilijk om mijn overnachtingsgenoot achter te laten omdat ik niet weet of ik terug zal komen naar Duitsland. Blijkbaar is de politie naar me op zoek. Ik denk dat ik het goud van onze laatste excursie heb laten weghalen.

Afgezien daarvan is er een nieuwe matroos bij onze bemanning gekomen, een Fransman, Pierre Dupuy. Ik hoop dat ik hem kan vertrouwen. Ik heb niet graag een nieuwe matroos op een reis als deze. Maar Gudrum vertrouwt hem volledig, dus vertrouw ik hem ook.

Ik laat mijn dagboek achter, Gudrum roept me. Een probleem met de lading, begrijp ik. Bis kaal.

30/09/15**

Vandaag is de grote dag. We gaan noordwestwaarts richting Bergen. Ik hoop dat het weer ons gunstig gezind is tijdens deze zware eerste etappe, want om de Noordzee te bereiken moeten we absoluut om Denemarken heen naar het oosten of de Noordzee oversteken tussen de eilanden door. Dat laatste is de snelste route, maar wel een gevaarlijke route, vooral 's nachts, omdat het risico op schipbreuk dan groter is. Maar om voor de hand liggende veiligheidsredenen nam ik de langere route rond Denemarken.

De hele bemanning vertrok bij zonsopgang en gaf gehoor aan de oproep om aan deze lange reis te beginnen.

Toen de schemering naderde, verlieten we de baai van Lübeck. De zee is kalm, er zijn geen wolken maar een stralende zon, en zeker een van de laatste voordat we de Noordzee opgaan waar ons koud en bewolkt weer wacht.

2/10/15**

Na twee dagen zeilen, staan we op het punt om door de stad Kopenhagen te varen. Het aantal schepen is enorm, waardoor het moeilijk is om je weg te vinden. Daarom zullen we niet stoppen. Deze beslissing voorkomt dat ons voedsel, kruit en rijkdommen worden geplunderd door de Kopenhaagse struikrovers, die de reputatie hebben afgemeerde schepen te beroven. Zodra we door Kopenhagen zijn, zal onze reis veel vlotter verlopen, ondanks het slechte weer.

Plotseling hoorde ik mijn telefoon gaan: het was de directeur. Hij vroeg me hoe het met mijn onderzoek ging, maar ook waarom ik niet terug was gegaan naar kantoor om mijn badge te halen. Ik was zo met het verhaal bezig dat ik de tijd niet had opgemerkt: 22.30 uur. Ik stelde me de kapitein en zijn matrozen voor op hun boot, klaar om op avontuur te gaan. Ik had de krant zorgvuldig in mijn tas gedaan, zodat ik hem thuis met een helder hoofd kon lezen. Misschien zouden de avonturen me tot diep in de nacht wakker houden.

06/10/15**

Vier dagen nadat we Kopenhagen zijn gepasseerd, komen we aan op het puntje van Denemarken. We zijn nu heel dicht bij Bergen. We hebben een moeilijke nacht gehad met regen tot zonsopgang. De bemanning is erg moe van deze enigszins bewogen nacht, dus vandaag gaan we rusten en de volgende dagen gaan we langzamer varen om te voorkomen dat we ons te veel inspannen, wat te veel vermoeidheid en schade aan mijn matrozen zou kunnen veroorzaken.

08/10/15**

De storm is eindelijk gestopt en de golven, hoewel nog steeds ruw, zijn gekalmeerd. De uitgeputte bemanning komt langzaam weer op krachten na een meedogenloze strijd.

Op dat moment klonk er een kreet uit de top van de mast die wees op een figuur die op een plank dreef. Toen we langzaam dichterbij kwamen, ontdekten we een vrouw, drijfnat, zich vastklampend aan wat waarschijnlijk de overblijfselen van een wrakke boot waren. Haar kleren waren aan flarden, maar ze leefde nog. Dus hebben we haar aan boord gehesen, zoals de erecode van zeelieden voorschrijft.

Haar ogen zijn wijd open, maar vol verschrikking. Ze zegt geen woord, noch om uit te leggen waar ze vandaan komt, noch om ons haar naam te geven. We weten dus helemaal niets over haar. De andere mannen fluisteren dat ze door de storm misschien stom van angst is geworden, maar ik voel dat ze iets verbergt... Weer een bladzijde dicht, terwijl de zee en de lucht in duisternis vervagen. We beginnen opnieuw bij zonsopgang.

/10/15

De vrouw zwijgt, nog steeds teruggetrokken. Elke poging om haar te ondervragen mislukt, maar haar blik, hoewel angstig, is levendig. Ze eet nauwelijks, maar lijkt dankbaar voor onze hulp. Toch vermoed ik dat ze Engels is. Haar gelaatstrekken en manieren suggereren dat ze uit een respectabele familie komt. Na een paar discussies weten de bemanning en ik niet precies wat we moeten doen. Uiteindelijk besluiten we haar aan boord te houden totdat we haar naar een veilige plek kunnen brengen.

//15**

Na een paar dagen op zee zegt ze nog steeds niets. Maar toen we vandaag langs de kust van Bergen voeren en ze een paar matrozen hoorde praten over onze volgende stop in Boston, leek ze zich te ontspannen. Misschien begrijpt ze meer van onze taal dan ze laat merken. Ik ben er nu bijna zeker van dat haar zwijgen vrijwillig is. Het is duidelijk dat ze niet door ons Duitsers bewaakt wil worden, anders houden we haar nog langer vast. Dankzij de paar brokstukken die niet ver van

haar dreven toen we haar vonden, nam ik aan dat haar boot gezonken moest zijn in de storm. Alles wijst er echter op dat ze aan boord was van een Brits schip, misschien op weg naar Frankrijk...

/**/15

Morgen zetten we haar eindelijk aan wal in Boston. We laten deze vreemde ontmoeting achter ons, stil en gehuld in mysterie.

Plotseling sprong mijn kat op me en trok me met geweld uit mijn leesboek. Deze onderbreking bracht me terug naar de realiteit en stuurde me naar bed. Terwijl ik in bed lag, begon ik de verhalen die ik eerder had gelezen opnieuw af te spelen, waardoor ik mezelf ontelbare vragen stelde. Bij zonsopgang, vastbesloten om antwoorden te krijgen, ging ik naar de archieven van het museum waar ik werkte om onderzoek te doen naar Lukas Schulz en zijn reis. Na een paar uur onderzoek kwam ik erachter dat de zogenaamde stormoverlevende Edna Schlerer eigenlijk Lena Schröder heette. Ze gebruikte een anagram om zich voor te doen als iemand anders zodat ze de bemanning van Lukas kon bespioneren. Ze rapporteerde haar observaties aan de koning en informeerde hem over acties die schadelijk zouden kunnen zijn voor zijn macht. Omdat Lukas Schulz een kaper was, stond hij in dienst van de koning, maar omdat hij volledige bewegingsvrijheid had, kon hij een smokkelmarkt opzetten, wat de koning grote zorgen baarde. Ik leerde ook dat de zoon van Gudrum in de voetsporen van zijn vader was getreden en een beroemde kaper was geworden die zijn stempel op de eeuwen had gedrukt.

/**15

In Boston werden we begroet door de mist die zo typisch is voor Engeland, dus toen we probeerden aan te meren in de haven botsten we tegen de kade. De shade aan de romp is dusdanig dat we waarschijnlijk minstens een week op het droge moeten blijven om de middelen te vinden om ons schip te herstellen. In de tussentijd hebben we een herberg dicht bij de haven gevonden. In deze zeer warme en gastvrije plek konden we ons ontspannen en ons laten gaan. We dronken en aten, zo veel zelfs dat mijn matrozen, licht aangeschoten, de confrontatie aangingen met enkele lokale bewoners. De confrontatie was ongelooflijk gewelddadig. De herberg was rokerig, vol zeelieden die naar sigaren en avontuur roken. Een vuur knetterde in de haard. De geur van rum en verbrand hout vulde de lucht. Mokken klonken tegen elkaar en het gelach en geschreeuw van dronken mannen weerklonk tussen de ruwe houten muren. Het begon allemaal toen een groep Engelse piraten ons begon te bespioneren. Een Engelse beschimping, verkeerd vertaald door een van onze teamgenoten, lokte luid gelach van de Engelsen uit. Een van hen stootte de bierpul van een Duitse piraat om, wat een blik veroorzaakte. Er brak ruzie uit tussen een Engels bemanningslid en mij. We waren erg dronken. Plotseling sloeg hij me in het gezicht. Het gevecht brak meteen uit. Mokken vlogen in het rond, meubels vielen om. Een deel van de klanten bleef uit de buurt van het gevecht. Een aantal van hen schuilde onder de tafels om de chaos te vermijden. Een van mijn kameraden gooide een kruk naar het hoofd van een ander, terwijl een matroos een fles greep om als wapen te gebruiken en die tegen de muur smeet. Een Engelsman kruiste het pad van onze mysterieuze vluchteling, waardoor ik tussenbeide kwam om haar te verdedigen. Een Engelse kapitein met littekens schreeuwde tegen zijn mannen dat ze mijn metgezellen niet mochten laten gaan zonder een gevecht op leven en dood. Te midden van het lawaai vochten Gudrum en een Engelse piraat bij de open haard. Mijn tweede man

stuurde zijn vijand de vlammen in. Uiteindelijk bereikte de vechtpartij een chaotisch hoogtepunt toen de herbergier geërgerd een pistool in de lucht schoot, waardoor iedereen stil bleef staan. De kogel ketste af op een kroonluchter en ging recht op de vluchteling af. In één snelle beweging stapte de kapitein in en ving de kogel in zijn schouder. Hij wankelde onder de klap, maar stond meteen op, met een vastberaden blik in zijn ogen, klaar om zijn beschermeling te kosten wat het kost te beschermen. Bloed liep langs mijn been en de pijn bevroor me. Buiten adem, bebloed en dronken stopten de piraten hun ruzie om te zien dat er in de chaos een man levend verbrand werd bij de open haard.

We waren oorspronkelijk van plan om de jonge vrouw mee aan wal te nemen, maar het gevecht had haar bang gemaakt, dus besloten we om haar aan onze zijde te houden. Ze heeft een paniekerige blik in haar ogen en lijkt volledig verloren. De bemanning heeft het lef niet om haar in deze vijandige stad achter te laten. Dus we vervolgen onze reis met haar.

/**/15

Vanmorgen zijn we voor anker gegaan en op weg gegaan naar La Rochelle, onze eindbestemming. Volgens onze berekeningen duurt het ongeveer twee weken varen voordat we de haven bereiken, als de wind gunstig is en de zee kalm blijft. Aan boord blijft de verzamelde vrouw zwijgen. Het enige wat ze ons gaf waren een paar woorden gekrabbeld op een stuk papier: een naam, Edna Schlerer, zonder verdere uitleg of verhaal. Haar zwijgen weegt zwaar op de bemanning en iedereen voelt al aan dat de komende dagen lang en mysterieus zullen zijn, achtervolgd door deze raadselachtige aanwezigheid.

/**15

De minuten zijn lang. De uren zijn nog langer. Mijn bemanning heeft aangeboden om een aanval te organiseren op het volgende schip dat langskomt. Je moet toch een beetje plezier maken! We hebben nog een week te gaan voordat we in La Rochelle aankomen. We komen vast een paar grote vijanden tegen.

/**/15

In slechts één dag hebben we ons doel gevonden. We hebben de taken verdeeld. Omdat ik tijdens het gevecht mijn kuit geblesseerd heb, ben ik op ons schip gebleven en heb ik mijn mannen orders gegeven. Gudrum, Pierre Dupuy en negen andere matrozen gingen hun bemanningsleden verdedigen, die de vaten in het ruim aan het plunderen waren. Daar vonden we cider en thee, maar ook wol in aparte dozen. Ondertussen vochten de bemanningsleden, zwaard tegen zwaard. Er spoot bloed uit en sommige mannen hadden diepe snijwonden op hun armen en benen. Plotseling hoorde ik een schelle gil die door mijn lichaam gierde. De matrozen trokken zich terug naar de boot, maar ik zag Gudrum niet terugkomen. Toen kwam Pierre naar me toe en vertelde me woord voor woord: "Gudrum is met een zwaard door zijn hart gestoken. Hij is dood."

Na het lezen van deze lange passage voelde ik de emotie in me opkomen, het verdriet van het verlies van een geliefde kwam door in de woorden van de kapitein. Een traan rolde over mijn wang

bij de gedachte alleen al aan het verdriet dat deze dood veroorzaakte, zowel voor Lukas als voor de familie van Gudrum. Op dat moment realiseerde ik me hoezeer ik betrokken was bij de verhalen van Lukas. Zijn woorden namen me mee naar een parallel universum en gaven me het gevoel dat ik er zelf geweest was. En nu ik erover nadenk, ik had te maken met een vergelijkbare situatie als Lukas... het verlies van mijn beste jeugdvriend door een ongeluk...

/**/15

Met nog maar drie dagen te gaan voordat we aankomen, kan ik niet meer. Ik kan niet wachten om eindelijk mijn benen te strekken en mijn hoofd leeg te maken sinds mijn trouwste assistent Gudrum stierf tijdens de plunderingen, het resultaat van een impuls van mijn geest, moe en verveeld door deze eindeloze reis.

/**/15

Nog twee dagen te gaan.

Ik zie mezelf niet de verantwoordelijkheid nemen voor de dood van mijn assistent in het bijzijn van zijn familie. Ik zie op tegen de terugreis.

/**/15

Nog één dag te gaan. Mijn mentale toestand wordt er niet beter op. Ik geef mezelf zoveel schuld. De stilte aan boord van de karveel werd heviger naarmate de dagen verstrekten. Edna leek even discreet als altijd. Ze leek de kleinste beweging om haar heen nauwlettend te volgen. Toch verraadde haar blik niets van haar gedachten.

Vanochtend, toen ik haar passeerde op het ponton, was er een bijzondere glinstering in haar ogen, een heimelijke schittering die onmogelijk te vergeten was.

Ze keek naar me, onderzocht me met haar kleine, lichte, gerimpelde ogen, altijd geaccentueerd met een natuurlijke blos. Toen ze mijn blik ontmoette, verdween die van haar en veranderde haar houding. Ze was niet meer zo sereen als ze liet blijken. Het mysterie, de onzichtbare sluier die Edna omringde, boeide me. En voor het eerst wilde ik een vrouw leren kennen. Hoewel ze niet sprak, probeerde haar blik een boodschap over te brengen die me altijd had geboeid. Het was niet zozeer haar zwijgen als wel de intensiteit van haar blik. Elk van haar bewegingen leek berekend, precies, alsof elk gebaar, elke blik, een stukje was van een legpuzzel waar ik nog niet het hele plaatje van had.

Ik had de indruk dat ze een spel speelde waarvan alleen zij de regels kende. Ze beheerste ze alsof ze ze zelf had bedacht. Maar bovenal leek ze precies te weten wat ze wilde en wat ze van de anderen kon krijgen. De mannen van de bemanning leken niet te begrijpen wat er achter haar terughoudendheid zat, maar ik voelde dat ze meer verborg dan ze liet zien. Ik was nooit een man geweest die snel toegaf aan verleidingen, ondanks 'mijn dame van de nacht'.

Maar bij haar was er iets onverklaarbaars, een vreemde aantrekkingskracht, een onzichtbare spanning die om ons heen zweefde. Ellen was niet zoals de andere vrouwen die ik had ontmoet. Er was een diepte, een ernst in haar blik die me deed twifelen aan mijn eigen zekerheden.

Haar onophoudelijke stilte was geen zwakte maar een kracht. Een kracht waarvan ik kon zien dat die even boeiend als beangstigend was. Hoe vaker ik haar tegenkwam, hoe meer nieuwe vragen en intriges zich van mij meester maakten. Ik had het gevoel dat Edna achter haar stilzwijgen een geheim verborgen hield dat ik snel zou ontdekken, althans dat hoopte ik. Deze reis zou veel meer voor me in petto kunnen hebben dan ik me had voorgesteld.

/**/15

Eindelijk, na al die weken, kwamen we aan in de haven van La Rochelle. Het is een prachtige stad. Ik besloot mijn respect te betuigen, ter nagedachtenis aan mijn eerste stuurman, mijn Gudrum. De laatste dagen van de reis waren zo traag geweest. Mijn geheugen wilde maar niet helder worden na wat er was gebeurd. Schuld, haat en een verlangen naar wraak knaagden aan mijn binnenste. Dit alles zou niet gebeurd zijn als we niet geprobeerd hadden het eerste schip dat langs kwam te plunderen. Ik durfde te hopen dat het geluk niet aan onze kant stond. Ik ging naar de protestantse kerk in La Rochelle, waar ik vergiffenis vroeg voor mijn zonden en bad voor de ziel van mijn vriend.

Aan het einde van dit dagboek zit een blaadje. Er staat "Verhaftet", "arrestatie" in het Frans. Dus ik begrijp dat dit het einde is van dit avontuur. Hij werd gearresteerd voor de plundering van het Engelse schip waarbij de eerste stuurman, Gudrum, stierf. Hier eindigen de avonturen van de kapitein. Ik leg het stoffige notitieboekje terug, maar als ik dat doe zie ik een ander vel papier, met een heel bekend handschrift. De eerste paar woorden vertellen me dat het een afscheidsbrief is. Ik vouw het met enige aarzeling open. Als mijn ogen de regels volgen, dringt de realiteit van de boodschap tot me door. De brief is gericht aan Konrad, de zoon van Gudrum. Vanaf de eerste woorden is de toon plechtig. De woorden resoneren met een oneindige, bijna schrijnende tederheid. De kapitein lijkt in zijn eenzaamheid de erfenis en grootsheid van zijn vader door te willen geven aan dit jonge kind. Ik lees zijn woorden met ontroering.

Beste Konrad, ik ben kapitein Lukas Schulz, de beste vriend van je overleden vader en zijn kapitein. Ik heb je ontmoet toen je een pasgeboren baby was en ik schrijf je deze brief een paar weken later. Tegen de tijd dat je oud genoeg bent om deze woorden te lezen, zul je geen herinnering aan je vader hebben, daarom schrijf ik je vandaag. Ik wil dat je weet dat je vader een bijzondere man was die niets liever wilde dan dat zijn dierbaren gelukkig waren. Ik wil dat je weet dat hij je elke dag in zijn hart droeg. Zijn liefde voor jou en zijn trots waren duidelijk, zelfs in de donkerste momenten. Hij hoopte meer dan wat dan ook dat jij zou opgroeien tot het soort eerlijke, moedige man en trouw aan zijn waarden dat hij was. Ik weet dat hij je boven alles wilde zien opgroeien, maar zelfs als hij er niet is, waakt hij over je. Ik hoop dat je niet te boos op me bent omdat ik je vader zo snel van je heb afgepakt en dat je het me niet kwalijk neemt als je groot bent. Ik laat je achter met de hoop dat je een gelukkig leven zult hebben.

Lukas Schulz

Vertaald met DeepL.com (Pro-versie)